

mod Syrien. Vi har netop stillet med lederen af FN's undersøgelseskommission vedrørende grænsesikkerhed, som lige har indledt sit arbejde i Libanon.

Danmark har gennem mange år ydet substantielle bidrag til fremme af både den mellemøstlige fredsproces generelt og en bæredygtig palæstinensisk stat. Regeringen vil på linje med årtiers danske tradition fortsætte at styrke denne politik i både FN, EU og bilateralt for at underbygge og udnytte de positive faktorer, der trods alt tegner sig i konflikten.

Men det er jo i sidste instans konfliktenes parter, israelerne og palæstenserne, der har det primære ansvar for at nå en varig løsning med to stater, der lever fredeligt side om side. Denne løsning vil samtidig betyde, at der kan komme fred mellem Libanon og Israel, hvor Sheeba Farms vil blive klaret, og mellem Syrien og Israel, hvor Golanhøjderne vil blive klaret. Dermed kan vi endelig nå til den omfattende, retfærdige fredsslutning, der kan ende 60 års konflikt og starte en hårdt tiltrængt udvikling i området.

Uden politisk mod og lederskab på begge sider kommer vi imidlertid ingen vegne, og vi har alle en interesse i, at de ekstreme kræfter ikke får held til at ødelægge fredsprocessen og erobre nye områder at operere fra.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til udenrigsministeren. Så går vi over til debatten, og den første er ordføreren for forespørgerne, hr. Naser Khader.

Forhandling

Kl. 16.10

Naser Khader (UFG):

Vi i Ny Alliance er stadig ved at udvikle vores politik på forskellige områder, men på ét område er vi afklarede, og det er vedrørende Mellemøsten, vedrørende Palæstina og Israel. Derfor dækker min ordførertale også partiets politik.

Først vil jeg sige tak til udenrigsministeren for redegørelsen.

Den 11. juni er det 40 år siden, at seksdageskrigen mellem Israel og dets arabiske naboer sluttede med en knusende israelsk sejr, en sejr, som det engelske tidsskrift *The Economist* på forsiden af seneste nummer kalder Israels spildte sejr, for sejren har jo ikke givet Israel fred med palæstenserne. Tværtimod synes den israelsk-

palæstinensiske konflikt at være låst helt fast, og situationen tegner håbløs.

I Gaza myrder Hamas- og Fatahfolk hinanden, mens Israel jævnligt griber militært ind med sin overvældende overmagt, bl.a. som svar på raketangreb på israelske områder. På Vestbredden har Israel fuldstændig opsplittet det palæstinensiske territorium og lagt næsten uovervindelige hindringer i vejen for almindelige menneskers samkvem og økonomiske muligheder. Et kort over de palæstinensiske beboede områder på Vestbredden ligner en østat med små isolerede enklaver omgivet af et hav af fjendtlige bosættelser og israelske militærterritorier. Ifølge Verdensbanken udgør palæstenserens landområde nu mindre end 50 pct. af Vestbredden. Efterhånden må man sige, at palæstenserne lever i et forarmet folkefængsel.

De israelske bosættelser, som rummer mange jødiske fundamentalister, der drømmer om et Storisrael, breder sig og cementerer opsplittningen. Fundamentalisterne chikanerer og terroriserer åbenlyst palæstenserne i det daglige, mens de uhindret bevæger sig rundt på et vejnet, som er specielt anlagt til og forbeholdt dem.

Den 10. maj 2007 skrev Berlingske Tidende under overskriften »Israel kvæler palæstinensisk økonomi« en artikel om en usædvanlig kritisk rapport fra Verdensbanken fra dagen før. Verdensbanken fremhæver, at Israels sikkerhedsbekymringer er indiskutable og må tilgodeses, men banken mener, at brugen af bevægelses- og adgangsbegrænsninger mod civile palæstenser ofte har til formål at sikre udvidelse og beskyttelse af bosætteraktiviteter og bosætternes og andre israeleres frie bevægelse ud og ind af Vestbredden.

Situationen på Vestbredden og i Gaza og Israels fremfærd fremkalder også forfærdelse hos mange af de folketingsmedlemmer og de danske medlemmer af Europa-Parlamentet fra hele det politiske spektrum, som har besøgt området. Det kan vores to europaparlamentarikere også bevidne. Disse håbløse forhold er den ideelle grobund for fanatisme og ekstremisme.

I Israel er regeringens popularitet og autoritet på et lavpunkt efter offentliggørelsen af den uafhængige rapport om Libanonkrigen, som rettede en sønderlemmende kritik af politikernes og hærledelsens håndtering.

Hvad er roden til alt dette onde?

Det onde i Mellemøsten har mange rødder, men to af de stærkeste og mest dybtgående er arabisk modstand mod overhovedet at acceptere